

Hồi 62

Thành bại đặc thất

Cô Nguyệt Minh mở mắt, ánh bình minh từ lối vào môn đạo chiếu vào, Ô Tử Hư vẫn dựa tường nằm bên cạnh, Vô Song Nữ đang ngây ngô nhìn Ô Tử Hư, thấy Cô Nguyệt Minh tỉnh dậy, khe khẽ thốt: "Hắn đã đi rồi!".

Cô Nguyệt Minh rõ ràng đã biết vậy mà vẫn nhin không được ngồi vụt lên, gơ tay nắm vai Ô Tử Hư, tiếp xúc di thể lạnh lẽo đã mất đi sức sống sinh mệnh của hắn.

Ô Tử Hư hai mắt khép hờ, khoé miệng còn giắt một nụ cười mẫn nguyện.

Vô Song Nữ lộ vẻ một bi thương không thể nào đặt tên, dịu dàng thốt: "Hắn đi rất an lạc, hy vọng hắn tìm được nữ thần trong mộng".

Cô Nguyệt Minh cảm thấy tim mình đau xót kịch liệt. Y biết y đã vĩnh viễn mất đi bằng hữu duy nhất, từ đây âm dương cách trở, lại biết hắn có lẽ vẫn "sống còn", còn tìm được thứ mà hắn luôn luôn tìm kiếm, chỉ là không có cách nào tâm sự nói cười cho mình nghe nữa.

Cô Nguyệt Minh trăm ngàn mối giao cảm, buông tay Ô Tử Hư, quay đầu nhìn cánh cửa đồng đóng chặt cuối thông đạo: "Nụ cười cuối cùng của hắn chính là muốn nói với bọn ta không cần phải bi thương cho hắn, hắn đã đạt được thứ hắn muốn, công đức viên mãn hoàn thành sứ mệnh luân hồi kiếp này, không còn bất cứ nuối tiếc gì nữa, sinh mệnh của hắn tuy kết thúc ở đây, nhưng một sinh mệnh khác của hắn lại đang triển khai ở một đất trời thần kỳ khác".

Vô Song Nữ cúi thấp đầu, thanh âm gần như không thể nghe được: "Lời nói của người sao lại giống với lời nữ thần từng nói với ta quá".

Cô Nguyệt Minh trầm ngâm một hồi, hỏi: "Song Song đã gặp qua nữ thần?".

Vô Song Nữ thấp giọng: "Ta không những đã gặp nữ thần, còn về đến sát na trước khi uống thuốc độc tự tận kiếp trước, chết trong lòng người, đối với sinh tử ta đã có lối nhìn hoàn toàn khác biệt".

Cô Nguyệt Minh đứng dậy, đến trước Vô Song Nữ quỳ hai gối xuống, thành tâm thành ý thốt: "Song Song! Bọn ta có thể làm lại từ đầu không?".

Vô Song Nữ chấn động thân kiều, ngẩng đầu nhìn y, nước mắt trào dâng.

Cô Nguyệt Minh bất chấp tất cả ôm nàng vào lòng, dùng hết toàn thân khí lực ôm chặt lấy nàng, lòng tràn đầy tình cảm chưa từng có trong đời. Y không chỉ chuộc lại lỗi lầm với nàng từ kiếp trước, mà là yêu thương nàng sâu sắc, yêu thương hết những gì về nàng, không có nàng, y sẽ biến thành người không có sở hữu, sống không bằng chết.

Nàng run rẩy trong lòng y, ôm lấy y không một chút gìn giữ, kiếp trước và đời này dung hợp lại thành một, không có cách nào phân chia nữa.

Thông đạo tối mù sáng hẳn lên, kim quang bắn trải.

Cô Nguyệt Minh phát giác đầu tiên, ghé bên tai Vô Song Nữ thốt: “Dạ minh châu sáng rồi”.

Vô Song Nữ “ủa” một tiếng lách khỏi lòng y, mặt mày đỏ ửng nhìn Sở Hạp kim quang bắn khắp nơi.

Dạ minh châu giấu trong thất lung của Ô Tử Hư sáng lên, kim quang toé ra khỏi thất lung.

Cô Nguyệt Minh giơ tay nâng cằm Vô Song Nữ, để nàng đối diện mình, tin tưởng hết mình: “Đây là Vân Mộng nữ thần nhắc nhở bọn ta Phụng công công đã đến. Song Song không cần phải lo, Vân Mộng nữ thần đã an bài thỏa đáng cho bọn ta. Đây tuyệt không phải là kết thúc, mà là một mở đầu hoàn toàn mới”.

Nói dứt lời, dạ minh châu trong thất lung của Ô Tử Hư tối mờ đi, sáu viên khác trên Sở Hạp càng ngời sáng.

oOo

Phụng công công đứng bên hồ, tụ tinh hội thần nhìn sương mù dày đặc bao trùm mặt hồ, không nói tiếng nào.

Hoa Mộng phu nhân và các tướng lĩnh đứng sau lưng lão, đại quân bao vây cái hồ lớn trùng trùng điệp điệp.

Mạc Lương quỳ một bên, bẩm cáo: “Tiểu nhân ngửi thấy mùi Thần bộ phận ở mặt nam hồ, đuổi theo mùi tới đây, tiểu nhân dám khẳng định Ngũ Độn Đạo đã xuống hồ.

Phụng công công lạnh lùng hỏi: “Ngũ Độn Đạo không lội qua bờ bên kia rời hồ sao?”.

Mạc Lương tái xanh đáp: "Tiểu nhân nào dám sơ suất, đã lục tìm dọc bờ hồ một lượt, không ngửi thấy mùi Thần bộ phận nữa".

Phụng công công thốt: "Lui xuống đi!".

Mạc Lương cả không khí cũng không dám hít, đứng dậy thoái lui sang một bên.

Phụng công công thò tay vào lòng, mọi người đều không nhìn thấy rõ, chỉ có Hoa Mộng phu nhân biết lão muốn rút Kim Cương Quyết ra, chỉ không biết vật đó có thể trừ yêu hàng ma như lời Phụng công công nói không.

Phụng công công giữa mực quang của mọi người giờ Kim Cương Quyết lên, quát lớn phù chú bí ẩn không ai hiểu nổi lão đang nói gì.

Chuyện khiến người ta không dám tin vào mắt mình đã xảy ra, lời phù chú vẫn còn vang vọng lảng đảng quanh mặt hồ, thỉnh thoảng cuồng phong hoành hành, sương mù trên hồ bị thổi tứ tán theo gió, từ dày kín chuyển thành mỏng manh, triều dương xa xa bên bờ đối diện hiện bóng đỏ mông lung, càng lúc càng rõ rệt.

Không những sương trên hồ bắt đầu tiêu tán, sương mù cả vùng Vân Mộng Trạch cũng bắt đầu biến mất.

Khu hoang phế sơn thành giữa hồ dần dần xuất hiện đường nét, ánh bình minh thay thế sương khói, Vân Mộng Trạch hiện lộ chân diện mục của nó.

Ai ai cũng sờn tóc gáy, nhìn đến trợn mắt há mồm.

Phụng công công mặt mày lộ vẻ mừng, tay bắt quyết run run không khống chế nổi, có thể thấy tâm tình của lão kích động đến dường nào.

Giây phút mây khói tiêu tán, Khâu Cửu Sư, Bách Thuần, Nguyễn Tu Chân và Ký Thiện đã tiến tới khu rừng thưa cách cổ thành khoảng nửa dặm, đến lúc này bọn họ mới nhìn thấy ngoài hơn trăm bước đường trước là một nhóm địch nhân, ngăn chặn đường đi.

Bốn người cũng ngẩn ngơ tròn mắt nhìn sơn thành giữa hồ dần dần bộc lộ dưới ánh mặt trời, sự chấn động trong lòng quả khó hình dung nổi. Cho dù cổ thành hiện hình giữa ban ngày ban mặt, vẫn không tổn hao chút không khí thần bí thần kỳ nào.

Bản thân nó đã là một câu đố.

Khâu Cửu Sư thì thầm: "Thật ra đã xảy ra chuyện gì?".

Nguyễn Tu Chân quay sang Ký Thiện hỏi: "Phụng công công biết pháp thuật sao?".

Ký Thiện thần sắc nghiêm trọng: "Lão luôn luôn say mê thủ ấn và phù chú bí ẩn, còn lão có ngấm ngấm tu luyện hay không, ta thật không rõ".

Khâu Cửu Sư chăm chăm nhìn Phụng công công giờ cao Kim Cương Quyết đằng xa, cau mày hỏi: “Đây có coi là phá hỏng tiên pháp của Vân Mộng nữ thần không?”.

Bách Thuần khẽ kêu lên: “Tôi nhìn thấy sư tỷ rồi! Tạ ơn trời đất, nàng vẫn an nhiên không hề hấn gì”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Cửu Sư! Còn nhớ chứ? Đã từng có một thời gian bọn ta nghĩ đến biện pháp phá phép, nhưng phá phép lại nào khác gì thất bại triệt để”.

Ký Thiện và Bách Thuần nghe vậy đầu óc mù mờ, bất quá người nói chuyện là Nguyễn Tu Chân mưu trí trứ danh, cho nên chú ý lắng nghe, không dám nói lảng, tránh nhiều loạn dòng suy nghĩ của gã.

Khâu Cửu Sư gật đầu: “Đương nhiên là nhớ!”.

Nguyễn Tu Chân lại nói: “Các người sở dĩ có thể thoát khỏi Lạc Dương thành, hoàn toàn là vì khí hậu đột biến, cuồng phong sấm sét phối hợp đến mức áo trời không lộ đường may làm cho chuyện không thể nào biến thành sự thật. Do đó có thể thấy Vân Mộng nữ thần có thần thông có thể thao khống khí trời, cũng chỉ có nàng mới có năng lực đó”.

Ký Thiện đã minh bạch: “Nguyễn tiên sinh có phải muốn nói cục diện sương mù tản đi hiện giờ là một tay Vân Mộng nữ thần tạo thành, không có chút xúi quan hệ gì tới Phụng công công, lại làm cho Phụng công công nghĩ mình đã hàng phục nữ thần chúa tể Vân Mộng Trạch”.

Nguyễn Tu Chân vui vẻ thốt: “Chính là như vậy. Hiện tại chuyện duy nhất bọn ta nên làm là im lặng xem kỳ biến, xem Vân Mộng nữ thần làm sao thu thập Phụng công công, chỉ có nàng mới có thể khiến chuyện không thể nào biến thành có thể”.

oOo

Cô Nguyệt Minh có một cảm giác cổ quái, sự “nhắc nhở” dạ minh châu từ sáng chuyển thành tối không phải là từ Vân Mộng nữ thần, mà là từ Ô Tử Hư, hẳn vẫn đang kể vai tác chiến với mình.

Cô Nguyệt Minh cầm Sở hạp lên, nghiền cứu kỹ càng, lại dùng tay chạm dạ minh châu khảm trên mặt hộp: “Song Song nàng nhìn xem! Sáu viên dạ minh châu trên mặt hộp đều không thể nào rút ra, mà vết lõm chỗ gắn viên dạ minh châu rớt ra lại nông và to hơn, cho

nên chỉ cần bị chấn động là rớt liền. Có thể thấy bảy viên dạ minh châu, có một viên sống, có thể lấy ra, những viên khác đều là viên chết”.

Vô Song Nữ ngạc nhiên: “Kỳ quái làm sao!”.

Cô Nguyệt Minh mục quang quay sang Ô Tử Hư: “Hắn có nói qua phương pháp mở Sở hạp khẳng định có liên quan đến bảy viên dạ minh châu, viên dạ minh châu sống này chắc là chỗ then chốt”.

Lúc này từng trận từng trận cuồng phong cuốn vào môn đạo, thổi y phục hai người tung bay.

Cô Nguyệt Minh quay sang di thể của Ô Tử Hư mỉm cười: “Bằng hữu! Ta nói có đúng không?”.

Ô Tử Hư vẫn một nụ cười một đi không trở lại.

Vô Song Nữ kêu khẽ: “Nguyệt Minh! Sương mù đã bốc đi”.

Cô Nguyệt Minh không nhìn ra môn đạo, thò tay vào mình Ô Tử Hư, lấy dạ minh châu ra, giấu vào thắt lưng mình.

“Thùng! Thùng! Thùng!”.

Ngoài thành tiếng trống trận vang lừng.

Cô Nguyệt Minh yêu thương nhìn Vô Song Nữ đùi bị thương ngồi dựa vào tường không có cách nào di động: “Đây là tiếng trống chiêu hàng, nếu ta không đi hiến bảo cho Phụng công công, lão sẽ tiến công vào. Song Song an tâm ở đây nghỉ ngơi, đợi sau khi ta ra ứng phó Phụng công công sẽ về chiêu cố nàng”.

Vô Song Nữ kinh hãi: “Nguyệt Minh! Úi!”.

Cô Nguyệt Minh hôn lên đôi môi thơm của nàng, sau một hồi nóng bỏng triền miên với nàng, thần thái ngút ngàn thốt: “Ta lần đầu tiên đi cầu sinh chứ không phải cầu tử, Song Song an tâm, ta nhất định sẽ sống sót về gặp nàng”.

Nói xong một tay ôm Sở hạp, quyết đoán đứng dậy, lại tháo yển kiếm xuống, đi về phía cửa ra.

oOo

Cô Nguyệt Minh tả thủ án bên đây Sở hạp, bên kia dựa vào hông, thần thái an nhàn đi ra cửa thành, bước vào con đường từ sơn thành trực chỉ đến chỗ cách bờ nửa trượng dưới ánh triều dương rọi xéo, Phụng công công đứng bên bờ tận cuối con đường, đằng sau là Hoa Mộng phu nhân và chúng tướng lãnh.

Cả ngàn chiến sĩ trùng trùng bao vây sơn thành, trừ phi y có thể mọc hai cánh bên sườn, nếu không đã hãm mình vào tuyết địa không lối thoát.

Mấy ngàn cặp mắt như tên bắn rơi trên mình y, bị Sở hạp y mang theo hấp dẫn.

Dạ minh châu trên Sở hạp đã tắt lịm, không còn bắn phóng kim quang, nhưng vẫn lấp lánh ngời ngời, chói mắt vô cùng.

Chỉ cần có mắt là biết cái hộp này không phải là vật bình phàm, làm bằng kim loại như vàng như đồng, phản ánh dương quang từ một phía sơn thành bắn xéo xuống, làm cho người ta nảy sinh cảm giác kỳ dị, tuy nhiên ngoại trừ một số ít người, không có ai biết được đó là vật gì.

Cô Nguyệt Minh thấy mắt của Phụng công công nheo lại, biết lòng lão đã nổi sát cơ vì mình đem Sở hạp công khai trước mắt mọi người đã xúc phạm điều luật của lão không cho tiết lộ chuyện Sở hạp. Y cười thầm, đồng thời cước bộ không ngừng lội nước đi đến vị trí giữa con đường, bất kể là lối vào sơn thành hay chỗ đứng của Phụng công công cũng cách chừng hai mươi lăm bước, đứng thẳng kính lễ: “Nguyệt Minh xin thỉnh an đại công công”.

Hoa Mộng phu nhân đứng sau Phụng công công kinh ngạc, nàng chưa từng thấy Cô Nguyệt Minh có thần thái như vậy, không những ý chí bùng bùng, hơn nữa tràn trề sinh cơ đấu chí, như giữa thiên hạ không còn có chuyện gì có thể làm khó được y, nhất thời hy vọng đã mất lại được thắp lên, tuy nàng hoàn toàn không hiểu Cô Nguyệt Minh bằng vào cái gì mà đi tranh độ với Phụng công công.

Bốn bề im ắng không một tiếng động, chỉ có tiếng hô hấp của mấy ngàn người, thanh âm Cô Nguyệt Minh nói chuyện truyền vọng ra xa, bọn Khâu Cửu Sư bốn người cũng có thể nghe rõ.

Phụng công công nén lửa giận trong lòng, trên sự thật gần ba chục năm nay, tu dưỡng của lão đã đến cảnh giới lưu hỏa thuần thanh, cực ít khi nổi nóng, nhưng không biết tại sao, nhìn thấy Cô Nguyệt Minh cầm hộp quý mà lão mộng寐 lâu nay đi đến nửa đường dừng bước, tỏ rõ muốn bày thủ đoạn, nhất thời nộ hỏa công tâm. Đương nhiên! Lão tuyệt không thể nổi nóng, trong khi tranh đấu đó là một hành vi ngu xuẩn, đặc biệt là Sở hạp sắp đến tay, là thời khắc trọng yếu nhất trong cuộc đời.

Phụng công công điềm đạm thốt: "Nguyệt Minh bắt tất đa lẽ, còn không qua đây cho ta nhìn rõ người một chút? Từ sau khi Nguyệt Minh rời Kinh, công công luôn luôn lo lắng cho sinh tử an nguy của người, bây giờ thấy người thần thái tươi tắn hơn ngày trước, có thể an tâm rồi".

Cô Nguyệt Minh ung dung nói: "Dễ mà, chỉ cần đại công công chịu đáp ứng ta mấy chuyện, biểu thị thành ý, Nguyệt Minh sẽ lập tức đem hiến dâng vật mà đại công công ra lệnh cho ta tìm, coi như hoàn thành nhiệm vụ lần này".

Bộ đội bao vây cố thành từ trên xuống dưới ai ai cũng động dung, nhón nháo cả lên, dám dùng khẩu khí và thái độ đó để nói lời ngấp đầy ý vị đàm phán với Phụng công công, Cô Nguyệt Minh không phải chề mạng sống quá dài sao?

Phụng công công giơ tay, tiếng huyền não lập tức tắt phụt, hồi phục lại tình huống ai ai cũng im ắng tĩnh lặng hồi nãy.

Phụng công công cúi đầu, cười khà khà: "Ta quả đã nhìn lầm Nguyệt Minh, ý không phải chỉ Nguyệt Minh từng nói với ta rằng người không sợ tử vong, mà là không ngờ Nguyệt Minh lại ngu xuẩn như vậy. Cho dù Nguyệt Minh có kiếm trong tay, chỉ cần ta hạ lệnh một tiếng, bảo đảm Nguyệt Minh sẽ vạn tiền xuyên tâm bỏ mình, huống hồ Nguyệt Minh trên mình cả một miếng sắt mục cũng không có, bằng vào cái gì để nói điều kiện với ta? Lẽ nào Nguyệt Minh nghĩ có thể tay không phá hủy hộp quý?".

Cô Nguyệt Minh dùng hai tay nâng Sở hạp lên, đưa cái mặt vốn án bên hông về phía Phụng công công, không ngờ là cái mặt chỉ còn một vết lõm, vui vẻ thốt: "Công công quả đã nhìn lầm ta, vừa hay trái ngược hẳn, ta bây giờ không những sợ chết, hơn nữa sợ muốn chết luôn, làm sao dám làm chuyện ngu xuẩn gây ra vạn tiền xuyên tâm? Đại công công có nhìn thấy không? Cái hộp này hiện tại chỉ còn lại sáu viên dạ minh châu, viên thứ bảy ở trong tay bằng hữu Ngũ Độn Đạo của ta, hẳn đang trong thành chăm chú theo dõi tình huống của ta, chỉ cần ta có bất trắc gì, sẽ lập tức phá nát viên dạ minh châu thứ bảy đó. Khi! Sở hạp tuy không bị hủy, không biết dạ minh châu có phải cũng không sợ nước lửa, đao kiếm không phá được hay không?".

Phụng công công đôi mắt nheo dài tròn tròn, để lộ tròng mắt rùng rục sát cơ.

Cô Nguyệt Minh khẩn trương trong lòng, nếu sở liệu của Ô Tử Hư có sai sót, dạ minh châu không có chút xíu quan hệ gì tới Sở hạp, vậy y sẽ phải đền mạng, thua sạch tất cả.

Một hồi lâu sau, Phụng công công cười dài: "Hay cho Cô Nguyệt Minh, không uống ta xem trọng người. Nguyệt Minh nói đi! Có tâm sự gì cứ nói ra hết, người lập đại công cho ta, chỉ cần là việc công công làm được, công công sẽ y theo lời người".

Ai ai lòng cũng kinh ngạc, nghi hoặc khó giải. Với địa vị quyền thế như mặt trời giữa ban ngày của Phụng công công, sao lại có thể khuất phục bất cứ người nào?

Cô Nguyệt Minh thần nhiên thốt: "Ta có ba điều kiện, đầu tiên là đại công công cần khôi phục lại danh dự cho Phu Mãnh đại tướng quân, hoàn trả sự thanh bạch cho ông ta, ông ta không những không trộm đồ bỏ trốn, hơn nữa vì bảo vệ Sở hạp mà hy sinh tính mạng, di thể của ông ta ở trong cổ thành".

Phụng công công vui vẻ nói: "Yêu cầu này hợp tình hợp lý, ta hoàn toàn không có dị nghị, danh dự của Phu đại tướng quân và Tiết Đình Hao từ giờ phút này bắt đầu khôi phục lại, ta còn sẽ thỉnh Hoàng thượng truy phong cho bọn họ. Điều kiện thứ nhì là gì?".

Cô Nguyệt Minh thốt: "Điều kiện thứ nhì là đại công công sau khi lấy Sở hạp không được thanh toán Cô Nguyệt Minh và những người có liên quan, bao gồm Hoa Mộng phu nhân, Ngũ Độn Đạo, con gái của Phu đại tướng quân và tộc nhân của ta. Đương nhiên bắt đầu từ hôm nay, ta không còn mang quân chức trên mình nữa, danh vị quan tướng gì cũng không liên quan gì đến ta".

Phụng công công mỉm cười: "Nguyệt Minh quá đa nghi rồi, ngươi đã lập đại công cho ta, công công sung ái ngươi còn chưa kịp, sao lại đi giết ngươi? Điều kiện như vậy căn bản đâu thành điều kiện".

Cô Nguyệt Minh thốt: "Điều kiện thứ ba là đại công công cần phải vì những điều kiện trên mà thể nguyện trước thần linh của Vân Mộng Trạch và binh tướng bao vây cổ thành, tỏ rõ thành ý".

Phụng công công hần học nhìn y, chầm chậm nói: "Nguyệt Minh không hiềm mình quá phận đó chứ?".

Cô Nguyệt Minh hồi trả mục quang của lão, không nói gì.

Khu thành hồ tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có một bầy chim khế vỗ cánh bay ngang trên không.

Phụng công công hiển nhiên không còn cách nào, ngửa nhìn bầu trời trong, một hồi sau trầm giọng từng tiếng: "Ta xin lập thệ ở đây, chỉ cần Nguyệt Minh ngươi giao ra Sở hạp hoàn chỉnh, hai chuyện đáp ứng hồi nãy sẽ chấp hành, nếu trái lời thề này, để cho ta sống phải chịu đủ bệnh tật dày vò, chết vĩnh viễn không siêu sinh. Thần linh trên trời, mỗi một người tại trường, có thể làm minh chứng".

Cô Nguyệt Minh lớn tiếng: "Đa tạ đại công công ân tứ". Nói xong lại cất bước đi về phía Phụng công công.

Các tướng lãnh thân tùy của Phụng công công ai nấy đều khẩn trương hẳn, ai cũng biết sự lợi hại của Cô Nguyệt Minh, tuy tay không, làm sao biết y còn có thủ đoạn gì khác, nếu không phải Phụng công công ra dấu dừng vọng động, e rằng đã có người tuốt đao rút kiếm.

Cô Nguyệt Minh thong dong bước qua khoảng giữa con đường và bên bờ, đi thẳng đến trước Phụng công công, cúi mình hai tay dâng Sở hạp.

Phụng công công đôi mắt bắn ra thần sắc nồng cháy, lúc song thủ tiếp lấy Sở hạp, không ngờ lại run rẩy, có thể thấy nội tâm của lão kích động tới dường nào.

Hoa Mộng phu nhân hiểu, Nhạc Kỳ hiểu, người khác lại hoàn toàn không hiểu gì, không minh bạch một cái hộp như vậy có gì hấp dẫn đối với Phụng công công đã gặp đủ kỳ trân dị bảo.

Phụng công công trầm giọng: "Viên dạ minh châu thứ bảy đâu?".

Cô Nguyệt Minh thò tay vào lòng, trên sự thật y khẩn trương hơn bất cứ ai khác, bởi mãi cho đến giờ phút này, y vẫn không biết mình có làm đúng hay không, hay là sai lầm quá độ. Ý tưởng duy nhất có thể làm cho mình an tâm là mãi cho đến giờ vẫn không có cách chọn lựa nào khác, từ đó suy ra mọi sự vẫn nằm dưới sự khống chế của Vân Mộng nữ thần, mỗi một cá nhân vẫn còn chìm đắm trong bố cục số phận này.

Y dùng hai ngón tay cầm dạ minh châu, đưa cho Phụng công công, dạ minh châu lại hồi phục bản sắc kim quang sáng lạn.

Hành động của y lập tức tạo xôn xao, ai ai cũng thấy kẻ tinh minh như Phụng công công mà cũng bị y lỏng xảo.

Phụng công công lúc này đầu rảnh để tính toán với y, một tay cầm hộp quý, tay kia tiếp lấy dạ minh châu Cô Nguyệt Minh đưa qua, thân người đứng sừng sững, như trẻ lại mấy chục tuổi, đôi tròng mắt giấu sau rèm mi loang loáng thần quang, mặt mày sinh khí bùng bùng, quát lớn: "Tất cả mọi người thoái hết ra ngoài ba trượng, Nguyệt Minh lưu lại".

Mọi người như thủy triều lùi ra sau, Phụng công công chăm chăm nhìn Cô Nguyệt Minh, hạ thấp thanh âm: "Nguyệt Minh có biết cách mở hộp không?".

Cô Nguyệt Minh thản nhiên đáp: "Không biết!".

Phụng công công quát: "Giăng trướng!".

Thân binh nghe lệnh kéo tới, vận chuyển màn trướng đến, thủ pháp thuần thục dựng một trướng vuông sau lưng Phụng công công.

Phụng công công đem dạ mình châu nhét vào mình, lại dùng song thủ bung hộp, xem tình hình lão cho dù có một muốn chết cũng sẽ không giao cho thủ hạ cầm, không để Sở hạp rời khỏi tay.

Phụng công công hiển nhiên đang ở trạng thái đỉnh điểm nhất, không một chút mệt mỏi, tinh thần ngùn ngụt, mục quang quay lại nhìn Cô Nguyệt Minh, gật đầu: "Ta tin Nguyệt Minh". Ngưng một chút lại nói: "Ta tại sao lại chịu tin Nguyệt Minh?".

Cô Nguyệt Minh lại không thể không đáp câu hỏi của Phụng công công, cười khổ: "Đại khái vì ta là tên khờ không tham bảo vật!".

Phụng công công cười khà khà: "Nguyệt Minh thật lý thú, công công sao lại vì nguyên nhân đó mà tin người được? Thẳng thắn mà nói, ta căn bản không tin bất cứ một ai, mà nếu ta không phải là người như vậy, đã sớm bị Ký Thiện làm thịt rồi! Đúng không? Chính vì ta không tin bất cứ một ai, cho nên ta biết Nhạc Kỳ đứng đằng sau ta là nội gian Ký Thiện bố trí trong Xưởng Vệ, ta còn cố ý để hắn đi tiếp xúc với hồng nhan tri kỷ Hoa Mộng phu nhân của người. Nguyệt Minh chắc hiểu rõ chuyện nam nữ hơn ta, trong tuyết cảnh như vậy, tuần nam mỹ nữ, đồng bệnh tương lân, dễ sinh tình nhất. Tiêu diệt Nhạc Kỳ chắc không phản bội lại lời thề của ta đối với Nguyệt Minh, Nguyệt Minh đồng ý chứ?".

Phụng công công đã phản kích.

Cô Nguyệt Minh nảy sinh cảm giác cổ quái vô cùng, tựa như giờ phút này mới thật sự quay về hiện thực, mà trước đây luôn luôn có cảm giác như đang trong mộng, khó phân thật giả.

Tâm trường của Phụng công công thật quá xấu xa, bày trò đùa bắt như mèo vờn chuột với địch nhân.

May sao Cô Nguyệt Minh không có lúc nào biết rõ hơn lúc này tổ hợp vô địch với y và Ô Tử Hư, Vân Mộng nữ thần hợp thành vẫn luôn luôn vô địch, Phụng công công cũng không phải là đối thủ. Y làm như không có chuyện gì: "Mọi sự cứ y theo ý của đại công công".

Màn trường khổng lồ hoa lệ đã dựng đứng sau lưng Phụng công công, dưới bối cảnh này, lão thái giám có thực quyền nhất đương triều tản phát khí khái không ai so sánh nổi.

Phụng công công quát: "Canh phòng!".

oOo

Bọn Khâu Cửu Sư nhìn thấy người của Phụng công công dựng trướng.

Bách Thuần không hiểu: “Cô đại ca sao lại có thể giao Trương quả cho Phụng công công?”.

Nguyễn Tu Chân thốt: “Cô Nguyệt Minh làm như vậy, khẳng định là có nguyên nhân bọn ta không hiểu thấu”.

Khâu Cửu Sư nói: “Lão hồ ly kia sao lại đột nhiên mất đi tính nhẫn nại vậy? Không chờ quay về thuyền mới từ từ hưởng dụng Trương quả sao?”.

Ký Thiện thần sắc nghiêm trọng: “Lão bị ép bất đắc dĩ. Mấy tháng nay tình hình sức khỏe của lão đã giảm sút trầm trọng, thường xuyên mang bệnh, có thể thấy đại hạn của lão sắp tới. Cho nên cho dù lão biết rõ tình trạng thân thể không nên ngồi thuyền ngồi xe lao碌, trường đồ bạt thiệp xuống Nam tước Động Đình Hồ, vẫn không thể không thân hành lên đường. Ta dám khẳng định trước khi lão rời Kinh đã uống một loại thuốc đại bổ như nhân sâm linh chi, để thôi thúc tiềm năng, nhưng lợi nào có khác hại, một khi được lực tiêu tán, sinh mệnh của lão cũng sẽ thành không, rất có thể lập tức gục ngã, cho nên Sở hạp vào tay, một khắc cũng không muốn lãng phí”.

Nguyễn Tu Chân đôi mắt sáng lên: “Nói như vậy, Phụng công công cũng không có lựa chọn nào khác”.

Ký Thiện thở dài: “Hy vọng duy nhất của ta bây giờ là trong hộp đựng độc quả chứ không phải tiền quả, để đại gian tặc kia tự làm tự gánh”.

Bọn Khâu Cửu Sư không khỏi khẩn trương hẳn, tụ tinh hội thần theo dõi tình huống phát triển.

Hơn ba chục thủ hạ tâm phúc của Phụng công công vây quanh khung trướng vuông vức mỗi cạnh một trượng rưỡi, trấn thủ bốn bề.

Phụng công công chầm chầm nhìn Cô Nguyệt Minh, đôi mắt bắn ra thần sắc tàn nhẫn lãnh khốc, lắc đầu than: “Nguyệt Minh quá coi thường ta rồi, muốn chống đối lại ta, người còn chưa đủ tư cách. Vốn người lập đại công cho ta, ta chỉ có sủng ái người thêm mà thôi, người lại công nhiên làm mặt làm mũi với ta. Muốn chinh trị người có rất nhiều phương pháp, hai điều kiện người kể có hữu dụng sao? Ta sẽ khiến cho người thương thức tư vị sống không bằng chết. Cút! Cút về vị trí giữa thành đạo mà hồi nãy người đứng cho ta”.

Cô Nguyệt Minh tiêu sái mỉm cười, quay đầu đi liền.

Cho đến khi y về lại vị trí hồi nãy, Phụng công công nâng Sở hạp tiến vào trướng, rũ màn cửa xuống.

Mục quang của mấy ngàn người hoàn toàn tập trung vào cái trướng dựng đứng bên bờ, không khí quây dị, chúng binh tướng chỉ nghĩ Phụng công công muốn vào trong trướng mở hộp, để kiểm thị trân bảo cất giấu trong hộp, chỉ có bọn Cô Nguyệt Minh mấy người biết rõ nội tình, biết Phụng công công muốn ẩn trong trướng để ăn Tương quả.

Một trận gió mạnh từ thành trì viễn cổ giữa hồ lửa sang, thổi tinh kỳ phần phật tung bay, lướt qua vùng thủy trạch hoang dã, xua về phương hướng Vô Chung Hà.

Cô Nguyệt Minh đứng ở vị trí chính giữa con đường, chăm chăm nhìn cái trướng vuông, thâm nghĩ cuộc cờ mệnh vận này đã đến thời khắc tối hậu, mọi sự sẽ phân minh.

Không ai dám nói một tiếng nào, không ai biết tình huống trong trướng.

Thình lình trong trướng truyền ra tiếng gào rú giận dữ như điên cuồng của Phụng công công, ai ai nghe vậy cũng rùng mình kinh hãi, không lâu sau, Sở hạp quăng vù qua cửa trướng, “bịch” một tiếng rớt xuống đất cách trướng hơn một trượng, còn lăn lông lốc mấy vòng, suýt nữa đập trúng một tên thủ vệ, có thể thấy Phụng công công đang lúc giận dữ tiết phần, dùng lực đạo cuồng mãnh tới cỡ nào.

Mục quang của mọi người tự nhiên đuổi theo Sở hạp, cơ hồ nhận không ra là cùng một cái hộp nữa, dạ minh châu vẫn còn gắn trên mặt hộp không còn lấp lánh chút nào, bộ phận trọng tâm của hộp lòi ra khỏi mặt hộp, chỉ có phần đáy còn dính liền với hộp.

Trong Sở hạp không có vật gì hết.

Mục quang của mọi người lại quay về trướng, trùng trùng nhìn cửa trướng, dự đoán Phụng công công bùng nổ như sấm sét sẽ xông ra khỏi cửa trướng, nổi trận lôi đình, để coi coi ai gặp tai ương.

Thân binh trấn thủ trướng ngẩn ngơ đứng bất động, không biết phản ứng làm sao, không có chỉ thị của Phụng công công, cả một việc làm giản đơn như vén màn trướng cũng không có ai dám đi làm.

Dưới sự chờ đợi của cả ngàn người, bàn tay khô gầy của Phụng công công thò ra ngoài cửa trướng, tựa như muốn nắm gì đó, có lẽ chỉ là muốn vén màn mà ra, vụt run rẩy, run rẩy rất ghê gớm. Lúc mọi người vẫn chưa biết rõ thật ra đã xảy ra chuyện gì, Phụng công công xông ra khỏi trướng, dung nhan như đột nhiên già nua đi cả mười mấy tuổi, trên mặt không còn một chút xú huyết sắc, hai tay không ngừng bấu cào trên đầu như phát điên, bước đi loạng choạng, “bịch” một tiếng ngã vật xuống đất, co giật mấy lượt, rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Toàn trường mấy ngàn người từ trên xuống dưới, bao gồm cả Cô Nguyệt Minh, ai ai cũng ngây ngô như gà gồ, chỉ biết trợn mắt nhìn.

“Thánh chỉ đến!”.

Đang lúc lòng người kinh hoàng, quân tâm đại loạn, không có câu nào có sức trấn áp hơn là ba tiếng đó.

Mọi người nhìn theo tiếng nói, Ký Thiện một tay giơ cao long phù đại biểu Hoàng thượng đích thân đến, tay kia cầm thánh chỉ, đi nhanh từ đằng sau vòng vây đến, đám chiến sĩ nhận ra gã là thái giám tâm phúc của Phụng công công, liền nhượng đường cho gã đi thông qua.

Cô Nguyệt Minh lòng kích động, lời nói của Ô Tử Hư đang vang vọng trong lòng y, có vẻ nữ thần làm thành viên của tổ hợp của bọn họ, cho nên thắng lợi cuối cùng tất thuộc về bọn họ.

Hiện tại thắng lợi đã giáng lâm cho phe bọn họ. Sở hạp không ngờ trống không, chọc tức Phụng công công đến chết.

Tương quả thật ra đã đi đâu? Tại sao Phụng công công tim chắc không chút nghi ngờ Tương quả giấu trong hộp?

Những nghi vấn đó đại khái vĩnh viễn không ai có thể hiểu thấu.

Nhạc Kỳ lớn tiếng ứng đáp: “Thánh chỉ đến! Toàn thể binh tướng quỳ xuống tiếp chỉ”.

Nói xong dẫn đầu quỳ xuống, tướng lĩnh hai bên hấn đưa mắt nhìn nhau, không biết ai quỳ xuống trước, sau đó các tướng lĩnh khác cũng khụy gối quỳ hết. Mấy ngàn chiến sĩ hoang mang quỳ theo.

Cô Nguyệt Minh thở phào một hơi, sau khi mỉm cười vẫy tay chào hỏi Hoa Mộng phu nhân đang vừa sợ vừa mừng, quay đầu đi trở lại vào thành.

Tất cả sẽ làm lại từ đầu.

- o O o -